

גאת שייע גלזר

כולם אומרים עכשיו שהם מאוכזבים מהקבוצה הברזילאית סאנטוס מפני שנתנה לנבחרת הפועל פתח תקוה—מכבי תל אביב רק 3 גולים נגד אחד. אומרים שבעד 60 אלף לירות, שהם קיבלו בעד המשחק, לא מספיק רק שלושה גולים. אני לא מאוכזב. אני חושב שהמשחק הנה היה אחת החרות הגדולות בקריירה שלי. אמנם יתכן שהם לא התאמצו, אבל גם מה שהראו לנו, זה מספיק.

זה פשוט תענוג לשחק נגד קבוצה כזאת, אחת הטובות בעולם. נגד שחקנים כאלה יש יותר חשק לשחק ויש יותר מרץ לראות מה שאנחנו יודעים. לפני המשחק רעד לנו הפופיק. העתונאים הפחידו אותנו נורא. כל יום היו מפרסמים תוצאה אחרת של סאנטוס מאירופה — 2:7, 2:9, למטה מהשש הם לא היו יורדים בכלל. רצינו לפחות לצאת בכבוד נגד קבוצה כזאת.

מולנאר, המאמן, הראה לנו לפני המשחק סרטים על הברזילאים. הוא הסביר שנגדם יש לשחק כמו בכדורסל, לשמור שטח ולא אישית. למה שכל המשחק שלהם, שהם מוציאים את שחקני היריב ממקומם ומשירים את השטח פתוח עד השער. לפני המשחק עוד עשינו נסיונות לשחק עם ה־כדור כמו יריו, כמו שהברזילאים עושים, לבעוט בכדור קדימה ושהוא יחזור לבד בחזרה. אבל תהרגו אותי, אני לא יודע איך עושים את זה.

כשהם הכניסו לנו את ה־3:0 עד ה־22, חשבנו שהנה הולך הסוף. אבל לאט לאט התאוששנו, ואם תשאלו אותי, עמדנו בכבוד נגדם. וזה לא פשוט לעמוד נגד סאנטוס. איך שהם משחקים? הכדור נדבק להם לרגל ולא יוצא. כל כדור מחושב אצלם. במקום לשחק, עמדנו רק לספור כמה פסים הם מעבירים מבלי שאנחנו ניגע בכדור. כל פעם הגענו עד 12. אצלנו אף פעם לא תהיה רמה כזאת. הם חיים עם הכדור. הרגליים של כל אחד מהם לחוד שחת 100 אלף לירות. ולא בכל יום יש

התנגשות באוויר בין זכריה רצבי, חלוץ ה־קבוצה הישראלית, לבין שר ער סאנטוס. זכריה זינק אל הכדור כדי לנחמו אל השער, אולם

השוער הקדימו וקלט את הכדור לפניו. משמאל נראה אחיו של זכריה, אבשלום רצבי. זכריה ואבשלום היו המהירים בחלוצי הקבוצה הישראלית ששיחקה בהקרבה ובהתלהבות מול הברזילאים.

„איזה פלה, איזה פלה...“

הם קיבלו בין כה וכה לפני המשחק, אז הם הכניסו את הרורבה שלהם. אז נעשה המשחק שלנו יותר מסוכן משלהם. ועובד זה, אילו היו מחשיבים את תוצאת המשחק רק לפי החצי השני, אז בטח זה היה ה־נצחון שלנו. אז זהו. הייתי מבסוט מהמשחק ששיחקה הקבוצה שלנו. אם מתאמנים אצל מאמן שמבסוט ממך, רוצים גם להראות לו שהוא לא מבסוט בחינם. אני חושב שאם נשחק ככה בטורניר באמריקה, על אותה רמה, לא נבייש את הפירמה.

מספר שש שלהם, שמר עלי אישית. מה, שיעשו רק מאיתנו צחוק? או קירקסתי אותו כמה פעמים, והייתם צריכים לראות אותו בערב ברחוב דיזנגוף. הוא אמר לי שלום. נכון שלא נתתי גול. ככה זה, לפעמים הולך משחק מצויין ולא הולכים גולים. ולפעמים אתה לא צריך לשחק, די שתכניס שתי בעיטות לשער והשוער הולך לחפש את הכדור ברשת. בחצי השעה האחרונה של המשחק לא התחשק לברזילאים לשחק בכלל. את הכסף

מול שמלכד העתונאים הישראלים היו בי משחק גם כמה צופים אובייקטיביים, כמו המאמן של סאנטוס. שאמר שהייתי השחקן השחקן הטוב בקבוצה הישראלית. אני אאסוף את העתון הזה שבו כתבו מה ש־אמר. גם פלה אמר שאני, ביחד עם סטלמר, יכולים לשחק בכל קבוצה בעולם. ופלה, רבותי, זה לא ישראל פו. בטח יגידו ש־שילמתי לפלה. אבל סאנטוס זה לא ילדים, שאפשר לקנות אותם, ופלה לא בא לכדור רגל מהקיבוץ. מה שהייתי מבסוט זה להעביר את ה־

הודמנות לתת בעיטה ברגליים ששחת כל כך הרבה. לכן היו כמה שחקנים אצלנו, שברוך כלל בוועטים ברגליים של לירה שתיים, שהתבלבלו ובעטו קצת יותר מדי חזק. המקשר השמאלי שלהם פלה, האליל של הכדורגל הברזילאי, הראה מה שהוא יכול בעיקר בחצי הראשון של המשחק. הוא מנהל להם את המשחק לא רק ברגליים אלא גם דרך הפה. כל הזמן צועק ומקלל. שחקן גדול, בחיי. על עצמי יש חילוקי דעות איך הייתי.

פלה נחסס (מתכופף בתלבושת לבנה) פורץ דרך ההגנה הישראלית, כשהמגן פלשל מנסה לחסמו ברגלי. מאחוריו נראים יוסף גולדשטיין ומגן הנבחרת הישראלית, יפת. מימין עט אל הכדור הרץ הישראלי רביוב.

פלה מוסר בהמון סדרנים (במרכז בתלבושת לבנה), שהפסיקו לשמור על הסדר והקיפו את שחקני הפלא כדי להצטלם בחברתו. המשטרה נאלצה לגייס את פרשיה כדי לסלק את הסדרנים אשר התפרעו על מגרש הכדורגל.